

Abstrakt (česky):

Cílem mé práce bude ukázat, že svědci určité historické události o ní mohou vypovídat zcela odlišným způsobem, aniž by mluvili nepravdu. Předmětem mého badatelského zájmu bude pohled na *genocidu* českých židů očima generace narozené v době první československé republiky. Tito židé, ať už česky či německy mluvící, kteří přežili holocaust, byli v den osvobození vesměs sjednoceni v základních aspektech vnímání své minulosti prožité v nacistickém ghettu, a ideologické rozdíly, které mezi nimi snad mohly v předválečných letech existovat, přestaly pro ně být pod vlivem společné zkušenosti z let strávených ve stejných podmínkách důležité. Dalo by se tedy říci, že pod úhlem kritéria vnímání jejich válečných zkušeností se tehdy v roce 1945 jednalo o poměrně monolitní skupinu. Ne však na dlouho.

Tito lidé se po skončení II. světové války vrátili do svých domovů v obnovené Československé republice a názory různých skupin mezi nimi se začaly postupně lišit. Některým nový režim naplnil jejich očekávání, ale většina českých židů raději později emigrovala do zahraničí, kde začali o svých válečných zážitcích vypovídat. Vypovídali i židé v Čechách. V průběhu budoucích desetiletí, která uplynula od doby války, byly jejich vzpomínky postupně modifikovány a začaly se v různých pohledech lišit. Evoluci pohledu na židovský válečný osud v českých zemích a v zahraničí bych se chtěl v mé práci věnovat.

V jejím úvodu jsem se zaměřil na porovnání společností některých evropských zemí a Spojených států amerických a jejich národní evoluci ve vztahu ke *genocidě* židů. Jádrem diplomové práce bylo porovnání české a izraelské společnosti a jejich poválečného vnímání holocaustu. V práci rigorózní, která je jakýmsi volným pokračováním práce diplomové, bych pak chtěl rozvinout téma, jemuž jsem už v diplomové práci nemohl poskytnout prostor. Chtěl bych se proto nyní podrobněji věnovat tomu, jak sdělovací prostředky v britské Palestině informovaly o vraždění židů ve východní Evropě v reálném čase, tedy ještě v průběhu „konečného řešení židovské otázky“. Taktéž jsem práci obohatil o medailon důležité osoby, Hanuše Weigla, jenž patřil mezi Čechoslováky, kteří uprchli před druhou světovou válkou do Palestiny, stali se úspěšnými, a šířili zde dobré jméno své rodné vlasti. Rovněž jsem došel k přesvědčení, že dokumentární fotografie, jimiž jsem se rozhodl svou práci obohatit, její text zpřehlední a učiní jej čtenáři zajímavějším a přitažlivějším. Některé dokumenty jsou vskutku unikátní, například fotografie židovského lékaře českého původu, působícího v první polovině 20. století v Palestině, Avrahama Ticha, či fotografie loutkáře Jana Baecka, zvaného „Honzo“, působícího tamtéž.

Pevně věřím, že se tato práce v obci českých čtenářů, nejen historiků, ale i laiků, stane hodnotným příspěvkem k poznání problematiky reflexe tzv. konečného řešení židovské otázky v českých zemích a reflexe zla jako takového.